

Bor en de wolven

Samen met zijn ouders en kleine zusje woont Bor in een boerderij aan de rand van een groot bos. Bor houdt van het bos. Vaak helpt hij zijn vader met het weiden van de schapen op de groene open plekken waar het malse gras groeit. Wanneer hij niet met zijn vader meegaat, doet Bor niets liever dan de hele dag struinen tussen de dicht begroeide struiken en klimmen in de hoge bomen met dikke takken. Zo ontdekt Bor elke keer weer een nieuw stukje bos.

Op een dag, vroeg in de ochtend, wordt hij wakker van de zonnestralen die op zijn gezicht spelen. Zijn ouders en kleine zusje liggen naast hem nog vredig te slapen. Heel voorzichtig, zonder hen wakker te maken, verlaat hij de boerderij. Hij loopt het bos in en volgt een poosje een klein riviertje. Als hij honger krijgt, eet hij wat bramen en hazelnoten voor ontbijt. Hij wast zijn gezicht in het stroompje en neemt er een paar slokken van. De zonnestralen schijnen zo mooi door het bos, dat hij vanzelf in de richting van de zon loopt. Zo komt Bor in een stuk van het bos waar hij nog nooit is geweest.

Als de zon hoog aan de hemel staat, gaat Bor in de schaduw tegen een boom aan zitten. Maar wat hoort hij nou? Het lijkt wel een soort gepiep. En geknor. Of is het gejack? Voorzichtig kijkt Bor langs de boom en houdt zijn adem in. Dit heeft hij nog nooit gezien. Vier of vijf dieren kruipen over elkaar heen en onder elkaar door, alsof ze heel druk met elkaar aan het vechten zijn. Bor ziet twee grote dieren, een wat kleiner dier en dan twee hele kleintjes. Dat zijn hun jongen. De dieren zijn grijsbruin en de kleintjes wat lichter van kleur. Ze hebben puntige oren die alle kanten op bewegen. Met hun grote poten duwen ze elkaar speels tegen de grond. De kleintjes bijten de grote dieren in hun oren en dikke staart. De grote dieren duwen de kleintjes goedmoedig opzij en likken soms hun snuit. Dan begrijpt Bor dat de dieren met elkaar spelen. Hij wil het nog beter zien en schuift wat naar voren. Krak! Er kraakt een takje onder zijn knie. Alle dieren kijken zijn kant op. Bor schrikt en verschuilt zich weer achter de boom. Als hij weer kijkt, zijn ze verdwenen.

De verdere dag kan Bor aan niets anders denken. 's Avonds bij het vuur, als zijn moeder dikke soep uit de ketel schept voor hun avondeten, kan hij het niet langer voor zich houden.

'Vader, welk dier heeft puntige oren, grote poten en een grijze kleur?'

'Is dit soms een raadsel?' bromt zijn vader, terwijl zijn wenkbrauwen omhoog schieten.

'Bij Wodan, dat is natuurlijk de wolf! Hoe kom je daar zo bij?'

Vader kijkt Bor zó streng aan, dat hij schrikt.

'Oh niets, euh...., gewoon, euh...., van Roelf, mijn vriend. Die vertelde erover. Zo. Dus.'

‘Die Roelf vertelt wel meer!’ bromt zijn vader en eet wat van zijn soep.

‘Wolven!’ gaat hij verder. ‘De vader van Roelf vindt ze prachtig, maar dat is omdat hij geen schapen heeft! De wolven jagen op onze schapen. Als het zo doorgaat, houden we geen enkel schaap over!’

‘Dat valt best mee’, sust de moeder van Bor.

‘Helemaal niet!’, roept zijn vader uit.

Brommend eet hij zijn soep verder op. Zijn moeder geeft Bor stiekem een knipoogje.

’s Nachts, als iedereen slaapt, ligt Bor nog een hele poos wakker en denkt na over wat er die dag is gebeurd. Hij ziet de wolven weer voor zich. Wat een mooie dieren zijn dat! Ze waren echt met elkaar aan het spelen. Zo lief! Hoe voorzichtig de ouderen met de kleintjes omgingen. Wat een schatjes zijn dat! Maar... de kleintjes hebben natuurlijk ook wel eens honger. Ook zij moeten eten. Bor houdt zijn adem in. Voor Bor en zijn familie zijn hun schapen heel belangrijk. Ze zorgen voor wol, melk en vlees. Wolven houden natuurlijk ook van schapenvlees en proberen de schapen te pakken te krijgen. Daarom is zijn vader zo boos op de wolven. Eigenlijk zou Bor aan zijn vader moeten vertellen waar de wolven zitten. Maar dan zou zijn vader de wolven kwaad doen. Bor woelt en woelt. Schapen zijn lief en belangrijk voor zijn familie. Maar de jonge wolven, die vindt Bor ook lief. Dan bedenkt Bor een plan.

‘Stel dat...’ mijmert Bor zachtjes voor zich uit.

‘Stel dat ik iets kan doen zodat ze allebei kunnen blijven leven. Als ik nou goed op de schapen let, zodat de wolven niet meer op ze kunnen jagen. De wolven vinden ook wel wat te eten

in het bos. Daar zijn ze veilig. Dan zou vader niet meer boos hoeven te worden. Dat is het!’

Met een ruk gaat Bor rechtop zitten. Er is geen moment te verliezen!

‘Ik ga de schapen beschermen!’ zegt Bor tegen het donker.

‘Maar hoe...?’

